

NR. 1 NEW YORK TIMES BESTSELERIŲ SERIJA

TRACY WOLFF

geismas

obuolys.

TARPTAUTINIS TIK TOK FENOMENAS, SUŽAVĖJĘS PASAULĮ

TRACY WOLFF

geismas

Romanas

Vertė
UAB „Knygų ministerija“

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, veikėjai, vietos ir įvykiai yra autorės vaizduotės vaisius arba išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietas ar asmenis, gyvus ar mirusius, yra atsitiktinis.

*Skiriu tėčiui,
kuris puoselėjo mano vaizduotę ir tikėjo,
jog galiu viską.
Ir mamai,
kuri visada mane palaikė ir mylėjo.*

Autorės pastaba: šioje knygoje vaizduojami panikos priepuoliai, mirtis ir smurtas, emocinis kankinimas ir įkalinimas, taip pat yra šiek tiek seksualinio turinio.

Tikiuosi, šiuos elementus pavyko pateikti jautriai, bet jei manote, jog jie gali sukelti neigiamų emocijų, prašyčiau į tai atsižvelgti.

Gyvenimas po mirties

Taip neturėjo nutikti.

Taip neturėjo *nieko* nutikti. Tačiau kada šiais metais mano gyvenimas klostėsi pagal planą? Nuo pat tos akimirkos, kai tik atvykau į Katmerės akademiją, daug kas buvo ne mano valioje. Kodėl šiandien turėtų būti kitaip, kodėl ši akimirka turėtų būti kitokia?

Užsimovusi pėdkelnes užsitraukiu sijoną. Tada įsispiriu į mėgstamiausius juodus batus ir iš spintos nusikabinu juodą uniforminį švarką.

Bekišant rankas į rankoves, man šiek tiek dreba rankos – tiesą sakant, dreba visas kūnas. Bet jaučiu, kad tai teisinga. Tai jau trečios laidotuvės per dvylika mėnesių. Ir netapo lengviau. Dėl nieko.

Praėjo penkios dienos, kai įveikiau turnyrą.

Praėjo penkios dienos nuo tada, kai Kolas nutraukė mudviejų su Džeksonu poros ryšį ir kone sunaikino mus abu.

Praėjo penkios dienos nuo tada, kai vos nenumiriau... ir penkios dienos nuo tada, kai mirė Ksaveras – iš tikrųjų mirė.

Skrandis sukykla ir susvyruoja – sekundę jaučiuosi taip, tarsi tuoj imsiu vemti.

Keletą kartų giliai įkvėpiu – pro nosį, pro burną – kad nuslopinčiau pykinimą ir viduje kylančią paniką. Prireikia minutės ar trijų, bet galiausiai abu pojūčiai atslūgsta tiek, kad nebesijaučiu tarsi ant krūtinės stovėtų pakrautas vilkikas.

Tai nedidelė pergalė, ir aš tuo pasinaudosiu.

Dar kartą giliai įkvėpusi užsisėgu žalvarines švarkelio sagas ir žvilgteliu į veidrodį, kad įsiti Kinčiau, jog atrodau išvaizdžiai. Taip... jei sąvoką *išvaizdžiai* interpretuotume laisvai.

Mano rudos akys neryškios, oda išblyškusi. O kvailos garbanos priešinasi sukamos į kuoduką. Žinoma, gedulas niekada manęs nepuošia.

Bent jau mėlynės, įgytos per Ludareso turnyrą, ėmė nykti: iš pirmiau buvusių juodai violetinių dabar tapo geltonai rausvomis – netrukus ir visai išnyks. Ir šiek tiek padeda žinojimas,

kad Kolas pagaliau pasiekė mano dėdės nustatytą smūgių limitą – *dar vienas smūgis, ir būsi išmestas* – ir buvo išvartytas. Dalis manęs norėtų, kad toje paranormalių nusikaltėlių ir nevykėlių mokykloje Teksase, į kurią ji išsiuntė, Kolas sutiktų didesnę blogiuką nei jis... kad bent kartą patirtų, koks tai jausmas.

Atsidaro vonios kambario durys ir iš jo išeina mano pusseserė Meisė, įsisiautusi į chalatą ir apsisukusi rankšluostį ant galvos. Noriu ją paskubinti – liko tik dvidešimt minučių, kai turėsime būti aktų salėje, kur vyks paminėjimas, – bet negaliu. Ne dabar, kai ji atrodo taip, tarsi kiekvienas įkvėpimas jai būtų kančia.

Per daug gerai žinau, koks tai jausmas.

Laukiu, kol Meisė ką nors pasakys, bet ji neištaria nė žodžio. Eina prie savo lovos ir uniformos, kurią jai paruošiau. Man skaudu ją tokią matyti, jos sužalojimai ne mažiau skausmingi nei manieji, nes yra viduje.

Nuo pat pirmos mano atvykimo į Katmerę dienos Meisė buvo nenugalima. Šviesa prieš Džeksono tamsą, entuziazmas prieš Hadsono sarkazmą, džiaugsmas prieš mano liūdesį. Bet dabar... dabar iš jos gyvenimo tarsi išnyko visos spindesys. Kaip ir iš manojo.

– Gal tau reikia pagalbos? – galiausiai paklausu, nes ji ir toliau žvelgia į savo uniformą, tarsi niekada nebūtų jos mačiusi.

Ji nukreipia į mane savo mėlynas akis, bet žvilgsnis tuščias.

– Nežinau, kodėl aš tokia... – jos balsas kimus, atsikrenkščia, bandydama išstumti blogas mintis ir liūdesį. – Aš vos jį pažinau... – šį kartą ji sustoja, nes balsas visiškai užsikerta. Tada sugniaužia kumščius, o akyse pasirodo ašaros.

– Nesakyk, – ištariu, norėdama ją apkabinti, nes žinau, ką reiškia kankintis dėl to, ko negali pakeisti. Dėl to, kad išgyvenai, o tas, kurį myli, neišgyveno. – Nenuvertink savo jausmų jam vien todėl, kad nepažinojai jo amžinybę. Svarbu, *kaip* pažįsti žmogų, o ne kiek laiko.

Ji truputį susigūžia, iš krūtinės prasiveržia verksmas, todėl apkabinu ją stipriau, stengdamasi bent truputį sumažinti jos skausmą ir liūdesį. Stengiuosi jai suteikti tai, ką ji suteikė man, kai pirmą kartą atvykau į Katmerę.

Ji taip pat tvirtai mane apkabina, o jos veidu daugybę kankinančių sekundžių rieda ašaros.

– Man jo trūksta, – galiausiai ištaria ji. – Aš tiesiog labai jo pasiilgau.

– Žinau, – raminu, lėtai glostydamą jai nugarą. – Aš žinau.

Dabar ji tiesiog rauda, pečiai virpa, kūnas dreba, kvėpavimas trūkinėja, o minutės, regis, trunka visą amžinybę. Man suspaudžia širdį – dėl Meisės, dėl Ksavero, dėl visko, kas mus atvedė iki šios akimirkos, ir tik stengiuosi nepradėti verkti kartu su ja. Bet dabar Meisės eilė... ir mano eilė ja rūpintis.

Galiausiai ji atsitraukia. Nusišluosto drėgnus skruostus. Nusišypso man trapia šypsena, kuri nepasiekia jos akių.

– Mums reikia eiti, – sušnabžda ji, rankomis šluostydamosi veidą. – Nenoriu pavėluoti į paminėjimą.

– Gerai, – atsakau jai nusišypsodama ir pasitraukiu, kad ji galėtų apsirengti.

Po kelių minučių atsigręžusi negaliu atsistebėti. Ne todėl, kad Meisė atrodo puikiai, išdžiovintais ir sušukuotais plaukais – aš prie to pripratusi, – bet todėl, kad jos ryškiai rožiniai plaukai dabar juodi kaip smala.

– Netiko prie savijautos, – sumurma ji, pirštais perbraukdama kelias sruogas. – Ryškiai rožinė – ne visai gedulo spalva.

Žinau, kad ji teisi, bet vis tiek liūdna, jog pusseserė prarado šviesą ir spindesį. Pastaruoju metu visi tiek daug praradome, ir nesu tikra, kiek dar galime išverti.

– Atrodai gerai, – sakau jai, nes taip ir yra. Bet tai nenuostabu – Meisė gerai atrodytų ir plika arba apsvilusiais plaukais, o tai toli gražu ne tas pats. Tačiau ji atrodo dar švelnesnė. Dar trapesnė.

– Bet nesijaučiu gerai, – atsako ji. Tada apsiauna stilingus plokščiapadžius, o į daugybę skylių aussyje įsiveria auskarus. Ir darsyk pasinaudoja kerais – kad atsikratytų paakių paraudimo ir paburkimo.

Jos pečiai atlošti, žandikaulis suspaustas, akys liūdnos, bet žvilgsnis aiškus. Ji pažvelgia man į akis.

– Eime, – jos balsas ryžtingas, plieninis, ir būtent tas ryžtas priverčia mane eiti durų link.

Griebiu telefoną, kad parašyčiau kitiems žinutę, jog jau ateiname, bet vos pravėrusi duris suprantu, kad to visai nereikia. Nes jie visi čia, koridoriuje, jau laukia mūsų. Flintas, Eden, Mekis, Luka, Džeksonas... ir Hadsonas. Vieni jų labiau sužeisti, kiti mažiau, bet visi atrodo liūdni ir pavargę – kaip ir mudvi su Meise – į juos žvelgiant man suvirpa širdis.

Šiuo metu viskas kitaip. Dieve mano, ar tikrai viskas? – juk vienas dalykas nepasikeitė: šie septyni žmonės palaiko mane, o aš juos... ir visada palaikysiu.

Bet kai mano akys susiduria su šaltomis, tamsiomis Džeksono akimis, negaliu nepripažinti, kad nors vienas dalykas ir nepasikeitė, visa kita pasikeitė.

Ir niekaip nesuprantu, ką daryti.

Patikrink savo antrąją pusę

Po trijų savaitių...

– **P**rašau tavęs, – Meisė persisveria per vaivorykštiniu pledu užklotą lovą ir maldaujančiomis akimis pažvelgia į mane. Taip gera matyti ją pagaliau vėl beveik besišypsančią po Ksavero laidotuvių, kad negaliu susilaikyti jai nenusišypsojusi. Tai dar ne visai plati šypsena, bet aš ją priimu. – Dėl Dievo meilės, prašau, prašau, praaašauuuuu, neleisk tiems vaikinams šitaip kankintis.

– Bus sunku, – atsakau ir numetusi kuprinę prie rašomojo stalo atsigulu ant savo lovos. – Turint omenyje, kad *ne aš* priverčiau juos kentėti.

– Tai didžiausias melas, kokį kada nors esi sakiusi, – suprunksčia pusseserė, tada pakelia galvą tiek, kad matyčiau, kaip ji varto akis. – Tu šimtu penkiasdešimčia procentų atsakinga už tai, kad Džeksonas ir Hadsonas pastarąsias tris savaites slampinėja po mokyklą.

– Man atrodo, kad yra daugybė priežasčių, dėl kurių Džeksonas ir Hadsonas slampinėja po mokyklą, ir aš kalta tik dėl pusės jų, – atšauunu, bet tuoj pat pasigailiu tai pasakiusi.

Ne todėl, kad tai netiesa, bet todėl, kad dabar turiu stebėti, kaip pamažu nyksta ir tas truputis Meisės skruostų spalvos. Ji taip skiriasi nuo tos merginos, kurią sutikau lapkričio mėnesį, kad sunku patikėti, jog tai tas pats žmogus. Jos plaukai, anksčiau visada ryškiaspalviai, dabar juodi kaip varnos sparnai, ir nors ši spalva derėjo per Ksavero laidotuves, jos asmenybei tai visai netinka. Išskyrus jos liūdesį... juoda prie jo puikiai dera.

Ketinu atsiprašyti, bet Meisė pasisuka veidu į mane ir žengia pirmyn.

– Puikiai žinau, kaip atrodo nelaimingas vampyras, o tu jų turi net du. Ir, jei nepastebėjai, mirtina ir apgailėtina yra tikrai pavojingas derinys.

– Oi, pastebėjau.

Tai derinys, su kuriuo susiduriu jau keletą savaitių, derinys, dėl kurio kiekvienas mano įkvėpimas atrodo tarsi bomba, kuri tuoj tuoj sprogs, o kiekvienas žingsnis – tarsi žaisčiau rusišką ruletę iš visos žmonijos laimės.

Ir kadangi visata vis dar nesibaigia su manimi... matyt, Meisė klydo, anksčiau sakydama, kad Hadsonas baigė mokyklą prieš Džeksonui jį nužudant. Pasirodo, ne, beveik, bet ne visiškai. Esą jam trūko kreditų, nes jis turėjo privačius korepetitorius, o ne visus ketverius metus lankė Katmerę. Meisė keleriais metais už jį jaunesnė, todėl tik gūžtelėjo pečiais – iš kur jai žinoti? Po mirties jo vardo niekas nebeminėjo. Bet kokių atveju tai reiškia, kad kur tik pasisukčiau, jis yra visur. Kaip ir Džeksonas. Abu jie mūsų draugų rate, bet ne. Abu jie mane stebi, ir nors jų akys iš pažiūros atrodo bejausmės, bet už jų slypi daugybė emocijų. Laukia, kol *ką nors* padarysiu ar pasakysiu.

– Vis dar nežinau, kaip su Hadsonu tapau pora, – sakau prislėgtai.

– Manau, tam, kad tai įvyktų, pirmiausia turėjai būti suinteresuota arba bent jau „atvira“ antrajai pusei? – Meisė man nusišypso. – Akivaizdu, kad *kažką* jam jauti.

Pavartau akis.

– Dėkingumą. Jaučiu jam dėkingumą. Ir esu įsitikinusi, kad tai siaubinga priežastis tapti pora.

– Taigi... – Meisės akys dabar žaižaruoja humoru. – Ar galvoji apie tai, kad su Hadsonu galėtum *tapti pora*?

Nusviedžiu mažą dekoratyvinę pagalvėlę į savo pusseserę, bet ji lengvai jos išvengia ir nusijuokia.

– Na, žinau tik tiek, kad dauguma mokykloje mirtinai norėtų rasti savo antrąją pusę. O tu turi *du* nuo pat atvykimo – tai neleistina.

Nors Meisė mane erzina, bandydama praskaidrinti nuotaiką, bet tai nepadeda.

Hadsonas dažnai sėdi kartu su mumis valgykloje arba dalyvauja bendroje pamokoje. Nors dauguma Ordino narių ir Flinto bičiulių į jį žiūri atsargiai, jis kažkaip sugebėjo užkariauti mano pusseserės palankumą ne daugiau kaip pusiau erzinančia šypsena ir prancūziška vaniline *latte*.

Tiesą sakant, ji viena iš nedaugelio, kurie kaltina Džeksoną dėl nutrūkusio mūsų poros ryšio, ir leidžia suprasti, kad tvirtai palaiko Hadsoną. Vis svarstau, ar ji Hadsono pusėje, nes iš tiesų mano, kad jis man geriausias, ar tik todėl, kad jis nėra Džeksonas, vaikinai, kuris primygtinai reikalavo, jog mestume iššūkį Neįveikiamam žvėriui, ir dėl to žuvo Ksaveras.

Bet kokių atveju ji teisi dėl vieno dalyko: galiausiai turėsiu susitvarkyti su šia painiava.

Vis dėlto dar kurį laiką stengsiuosi nekreipti dėmesio į šią situaciją... bent jau kol turėsiu planą. Nuo Ksaverio laidotuvių beveik visą laiką praleidau bandydama sugalvoti, ką daryti, kaip viską sutvarkyti – tarp Džeksono ir manęs, Džeksono ir Hadsono, Hadsono ir manęs, – bet negaliu. Žemė po manimi virto lakiu smėliu, o mano sparnai nepadeda tiek, kiek galima tikėtis... Turiu galvoje, kad kada nors turiu išsikapstyti, bet kaskart, kai tai bandau, pradedu grimzti.

Meisė, matyt, jausdama mano vidinę kančią, atsisėda ant lovos galo ir jos linksmumas išblėsta taip pat greitai kaip ir manasis.

– Žinau, kad dabar sunku, – tęsia ji. – Aš tik pajuokavau dėl vaikinų. Tu darai viską, ką gali.

– O ką daryti, jei nežinau, ką daryti? – žodžiai išsiveržia iš manęs, tarsi būčiau butelis, spaudžiamas slėgio, o Meisė ką tik sukėlė pirmąjį nuotėkį. – Vos pradėjau tvarkytis su tuo, kad esu gargola, o dabar turiu tvarkytis su tuo, kad laimėjusi vietą Lemties ir nevilties rate būsiu karūnuota iškart, kai tik baigsiu mokyklą.

– *Lemties ir nevilties* rate? – Meisė nustebusi pakartoja ir ima juoktis.

– Esu tikra, kad po to būsiu uždaryta bokšte, man bus nukirsta galva ar įvyks dar kas nors fatališko, – sakau tarsi juokaudama, bet iš tiesų nejuokauju. Neturiu nė lašo optimizmo dėl to, kad būsiu Džeksono ir Hadsono tėvų vadovaujamos paranormalių būtybių tarybos narė... ar dėl ko nors kito, kas su tuo susiję. Įskaitant politiką, išgyvenimą ir tai, kad šiame drąsiame naujajame pasaulyje, kuriame atsidūriau, esu poruojama *būtent* su Hadsonu, o ne su savo tikruoju vaikinu.

– Aš vis dar myliu Džeksoną. Negaliu pakeisti savo jausmų, – atsidūstu. – Bet kartu negaliu skaudinti Hadsono, taip pat negaliu pakęsti jo žvilgsnio, kai sėdime prie pietų stalo ir jis stebi mane su jo broliu.

Visa tai – nesuvokiamas košmaras, o tai, kad nuo to laiko, kai vos nemiriau, išvis nebegaliu miegoti, tik dar labiau viską pablogina. Bet kaip galiu atsipalaiduoti, kai kaskart užmerkusi akis jaučiu, kaip Kyro dantys sminga man į kaklą ir kaip per mane sklinda jo amžinojo įkandimo agonija? Arba prisimenu, kaip Hadsonas paguldo mane į negilų kapą ir palaidoja gyvą (vis dar jo nepaklausiau, iš kur žinojo, kaip tai padaryti)? Arba dar blogiau – ir taip, tai iš tikrųjų yra blogiau – matau Džeksono veido išraišką, kai Hadsonas jam pasakė, kad esu jo antroji pusė?

Prisiminimai tokie sukrečiantys, kad norisi tik bėgti ir pasislėpti.

– Ei, viskas bus gerai, – sako Meisė, bet balsas nedrąsus, akys susirūpinusios.

– *Gerai* – pasakyta per drąsiai.

Apsiverčiu taip, kad žiūrėčiau į lubas, bet jų beveik nematau. Matau tik *jų* akis.

Viena pora tamsių, kita šviesių.

Abejos kenčia.

Abejos laukia kažko, ko nežinau, kaip suteikti, ir atsakymo, kurio net nežinau, kaip pradėti ieškoti.

Žinau, ką jaučiu. Aš myliu Džeksoną.

O su Hadsonu – sudėtingiau. Tai ne meilė ir, bijau, ne tai, ką jis norėtų išgirsti. Taip, mano pulsas padažnėja, kai jis šalia, – objektyviai žiūrint, šis vaikinys nuostabus. Bet kurį sveiko proto žmogų jis trauktų. Be to, dabar tarp mūsų užsimezgė poros ryšys, kuris verčia mane jausti ir tai, ko iš tikrųjų nėra. Bent jau ne tokius jausmus, kokių norėčiau.

Po visko, ką jis dėl manęs padarė, po ryšio, kurį, kaip suprantu, užmezgėme per tas savaites, kai buvome kartu įkalinti, nenoriu jo nuvilti ir pasakyti, kad neįsivačiu jam daugiau nei draugystę.

Vėl atsidūstu. Štai taip, darau prielaidą, jog Hadsonas nori su manimi būti pora. Jis gali būti toks pat piktas ant visatos, kaip ir aš, kad ji mus įstūmė į šią keblią situaciją.

Meisė giliai atsidūsta, tada nulipusi nuo savo lovos įsitaisto ant manosios.

– Atsiprašau. Nenorėjau tavęs spausti.

– Mane sutrikdė ne tavo spaudimas. Tiesiog... – nutylu, nes nežinau, kaip išsakyti sumišimą, kunkuliuojantį manyje.

– Viskas? – ji užpildo mano paliktą pauzę, ir aš linkteliu galva, nes taip, viskas yra labai daug.

Tarp mūsų įsivyrėja ilga ir nejauki tyla. Laukiu, kada Meisė pasiduos, grįš į savo lovą ir pamirš šį pokalbį, bet ji nepajuda. Tik atsirėmusi į sieną stebi mane su jai neįprasta ramia kantrybe.

Nežinau, ar dėl tylos, ar dėl to, kaip ji mane stebi, ar dėl visą dieną kylančio poreikio išsiliesti, bet įtampa vis auga, kol galiausiai išrėžiu tiesą, kurią bandžiau nuslėpti nuo visų, net nuo savęs:

– Aš tikrai, tikrai nemanau esanti pakankamai stipri, kad tai padaryčiau.

Tiksliai nežinau, kokios reakcijos į savo išpažintį tikiuosi iš Meisės – per sekundės dalį įsivaizduoju viską: nuo *užuojautos* man iki *griežto* pasakymo, kad turiu susiimti, nes tai neturi nieko bendra su manimi, o tik su tuo, kad ir jai viskas klostosi gana prastai.

Tačiau galiausiai ji padaro tai, ko *nesitikėjau*. Vienintelį dalyką, apie kurį net nesvajojau. Ji pratrūksta juoktis.

– Na, nė velnio, Šerlokai. Sunerimčiau, jei iš tikrųjų manytum, kad *gali* su visu tuo susitvarkyti pati.

– Tikrai? – sutrinku. Ir gal šiek tiek įsižeidžiu – ar ji tikrai mano, kad esu tokia nevykėlė? Tai, kad aš žinau, jog esu nevykėlė, nereiškia, kad noriu, jog ir visi kiti tai žinotų. – Kodėl?

– Nes *nesi* viena ir neprivalai to daryti viena. Tam aš čia ir esu. Tam esame mes visi – ypač tavo vaikinai.

Prisimerkiu reaguodama į jos pavartotą daugiskaitą ir dėl to, kad šį žodį ji ištare itin pabrėžtinai.

– Vaikinas, – pataisau, pabrėždama galūnę. – Vienas, o ne du, – pakeliu rodomąjį pirštą, kad įsitikinčiau, jog ji suprato. – Vienas vaikinai.

– O, tiesa. Vienas. Žinoma. – Meisė mesteli į mane gudrų žvilgsnį. – Taigi, kad būtų aišku. Kuris tiksliai?

Mano skaudantis nutrūkęs ryšys

– **E**si bjauri, – užgaulioju. – Bet ar neprieštarautum, jei susitelktume į tai, kas iš tikrųjų svarbu? Baigti vidurinę mokyklą?

Po tėvų netekties, mokyklos pakeitimo ir keturių mėnesių, praleistų kuo puikiausiai įkūnijant vandens lataką, esu tiek atsilikusi, kiek tik galiu būti, ir vis tiek mokytis paskutinėje klasėje. Taigi, jei nebaigsiu papildomų projektų, kuriuos man paskyrė, ir neišlaikysiu baigiamųjų egzaminų, kitais metais teks vėl mokytis. O tai man *nepriimtina*, kad ir kaip Meisė norėtų, kad pasilikčiau dar vieneriems metams. Juk jei Hadsonas gali iš naujo mokytis po to, kai buvo *miręs*, tai, dėl Dievo meilės, aš irgi galiu iš naujo mokytis.

– Juk žinai, kokia tikroji priežastis, neduodanti man ramybės, ar ne? – Galiausiai prisipažįstu: – Nes niekaip negaliu susidoroti su tuo juokingu kiekiu darbų, kuriuos turiu atlikti, *ir* bandyti sugalvoti, ką daryti su Kyru ar Ratu, ar...

– Vaikinu? – Meisė kreivai nusišypso ir pakelia ranką, kol dar nespėjau paprieštarauti. – Atsiprašau, negalėjau atsisipirti. Bet tu teisi, kad ir kaip norėčiau, kad būtų kitaip, atrodo, jog tu tikrai nori baigti mokyklą. – Priėjusi prie stalo ji paima nešiojamąjį kompiuterį. – Taigi, kaip tavo geriausia draugė, turiu pasirūpinti, kad taip ir būtų. Tau reikia pasiruošti daktarės Verakruz magijos istorijos pamokai, tiesa? Girdėjau, kaip apie tai kalbėjo kiti paskutinės klasės mokiniai.

– Taip, – linkteliau. – Šiais metais visi turėjo pasirinkti pamokose aptartą temą, tada parašyti ir pristatyti dešimties puslapių darbą apie kokį nors tos temos aspektą, kurio neturėjome laiko aptarti. Ji sako, jog taip mes visi geriau išmanysime įvairias istorijos dalis, bet aš manau, kad ji tiesiog mus kankina.

Meisė vėl užlipa ant lovos ir ima spaudyti nešiojamojo kompiuterio klaviatūrą.

– Žinau, kokią temą turėtum nagrinėti!

– Tikrai? – paklausiu, paskui apsiverčiu ir atsisėdu.

– Taip, – sako ji. – Jūs juk aptarinėjote poros ryšius, tiesa? Jau seniai norėjau lankyti šią pamoką – vien dėl to. Tu esi vaikščiojantis pavyzdys to, kas per pamokas nebuvo aptarta.

Papurtau galvą.

– Deja, aš tą pamoką praleidau, bet Flintas sakė, kad per gyvenimą galima susiporuoti su daugiau nei vienu žmogumi. Nesu vienintelė, kada nors turėjusi daugiau nei vieną antrąją pusę.

Meisė nustoja spaudyti klavišus ir kilstelėjusi kaktą pažvelgia į mane.

– Taip, bet tu esi vienintelė, kurios poros ryšys nutrūko ne dėl mirties.

– Niekam kitam taip nėra nutikę? – paklausu besidaužančia širdimi. – Tikrai?

Atrodo taip sunku patikėti, bet kartu ir per daug baisu, kad patikėčiau. Jei dar niekas niekada to nepatyrė, kaip tai ištaisyti? Ką daryti? Ir kodėl, kodėl, *kodėl* tai nutiko mudviem su Džeksonu?

– Niekam, – pakartoja Meisė. – Poros ryšys niekada nenutrūksta, Greise. Tai tiesiog nenutrūksta. Negali. Tai gamtos dėsnis ar kažkas panašaus, – ji padaro pauzę ir pažvelgia į savo rankas, padėtas ant klaviatūros. – Išskyrus kažkodėl tavąjį.

Man tikrai reikia tai suvokti.

Tarsi manęs ten nebūtų buvę.

Tarsi nebūčiau jautusi, kaip jis nutrūko su tokia jėga, kad vos neperplėšė manęs pusiau, su tokia jėga, kuri vos nesunaikino manęs... ir Džeksono.

– Niekada? – turbūt neteisingai išgirdau šią dalį. Aš tikrai ne vienintelė.

– Niekada, – patvirtina Meisė, sąmoningai pabrėždama kiekvieną skiemenį, nors žiūri į mane taip, tarsi man staiga būtų išaugusios trys galvos. – *Niekada*, Greise. Ne beveik niekada. Visiškai niekada. *Niekada per visą mūsų rūšies istoriją*. Poros ryšys *nenutrūksta*, kol partneriai gyvi. Niekada, – ji papurto galvą, kad pabrėžtų žodžius. – Noriu pasakyti, kad niekada. Niekada. Nie...

– Gerai, gerai. Supratau, – pasiduodama papurtau galvą. – Poros ryšys niekada nenutrūksta. Tik mudviejų su Džeksonu ryšys *nutrūko*, nors nė vienas iš mūsų nėra miręs, taigi...

– Taip, – sutinka ji ir susiraukia. – Esame visiškai nežinomoje teritorijoje. Nenuostabu, kad jautiesi tokia sutrikusi.

– Oho. Ačiū už tai, – vaidinu, kad iš širdies išsitraukiu durklą.

Bet Meisė tik nusišypso.

– Juk žinai, ką turiu omenyje.

– Tikrai taip, – sutinku. – Bet yra kita viso šio reikalo dalis, kurios aš tiesiog negaliu suprasti. Apie tai galvoju jau kelias dienas, ir būtent todėl taip skeptiškai žiūriu į tą *niekada*. Aš...

– Niekada, – pertraukia ji pabrėžtinai mojuodama rankomis. – Tiesiogine prasme *to niekada nebuvo įvykę*.

Dar kartą pakeliu ranką, kad ji nustotų taip kalbėti, nes iš tiesų stengiuosi kai ką pasakyti:

– Bet jei tai tiesa ir poros ryšys *niekada* nenutrūksta, kodėl būtent mano ryšiui nutraukti buvo sukurtas burtas? Ir kaip atsitiko, kad Kraugerė tai žinojo?

Nusiramink, tai Vingo

– **E**i, ar žinai, kas šiandien vakarienei? – paklausu mudviem su Meise keliaujant į valgyklą drakonų formos žibintų apšviestais koridoriais. Pastarąsias tris valandas abi giliai įsitraukusios tyrinėjome poros ryšį, tačiau nė kiek nepriartėjome prie kokio nors atsakymo, neradome, kieno ryšys buvo nutrauktas ar kad būtų paminėtas koks nors burtas, kaip tai padaryti. – Pamiršau patikrinti.

– Kad ir kas tai būtų, bus bjauru, – ji nutaISO pasibjaurėjusį veidą ir atsidūsta. – Šiandien vienas iš blogųjų trečiadienių.

– Blogųjų trečiadienių?

Turbūt turėčiau žinoti, ką ji turi omenyje, nes pastarąsias tris savaites beveik kasdien valgiau valgykloje, bet buvau daugiau nei užsiėmusi. Dažniausiai pasisėkdavo, jei prisimindavau, kad reikia apsivilkti uniformą, jau nekalbant apie tai, ką patiekia valgykloje... na, išskyrus vaflių ketvirtadienius. Jie neišdildomai įsirėžė į mano smegenis.

Mums nusileidus laiptais, Meisė pašnairuoja į mane.

– Na, manau, galbūt šaldytas jogurtas, o galbūt suktinukas, *jei* išdrįsi.

– Šaldytas jogurtas? Rimtai? Argi tai gali būti blogai? Virtuvės raganos yra nuostabios.

Ką jos galėtų patiekti, kad mano pusseserei sukeltų tokį pasibjaurėjimą? Triušių akis? Varlių pirštelių?

– Raganos yra nuostabios, – sutinka ji. – Bet vieną trečiadienį per mėnesį raganos anksti išvyksta į Vingo naktį. Ir ši naktis yra būtent ta.

– Vingo naktis? – pakartoju visiškai nustebusi, nors mano vaizduotė ir kuria raganų su milžiniškais varnų sparnais, skraidančių pilies viršuje, vaizdinius. Bet vėlgi, kaip galėjau to nepastebėti?

Meisė atrodo sukręsta, kad nesu girdėjusi apie šį ritualą.

– Tai raganiškasis bingo variantas. Negaliu sulaukti, kol pakankamai suaugsiu, kad galėčiau žaisti.

– Pakankamai suaugsi, kad galėtum žaisti? – bandau sugalvoti, kokį bingo žaidimą galėtų žaisti virtuvės raganos, kuriame galėtų dalyvauti tik suaugusieji.

– Taip! – Meisės veidas nušvinta. – Tai tarsi bingo, bet kiekvieną kartą, kai iškrinta tavo kortelėje esantis skaičius, turi išgerti eliksyro, kurį tą vakarą patiekia. Nuo vieno pradedi šokti kaip višta, nuo kito drabužiai išsiverčia į kitą pusę... Praėjusį mėnesį buvo toks, nuo kurio ragana pradėjo vaikščioti po kambarį riaumodama kaip liūtas, – juokiasi Meisė. – Sakykime, kai pagaliau surenki bingo ir laimi, būni to visiškai nusipelnusi. Virtuvės raganos yra priklausomos, nors visada laimi Mardžorė, nes ji tokia dramos karalienė. Paskui Serafina su Felisita ją kaltina, kad ji užburia kamuoliukus...

– O kieno kamuoliukus tu užburi? – klausia Flintas, visu ūgiu išdygęs mums iš paskos. Kaip įprasta, jo gražiame veide – didžiulė šypsena, o gintarinėse akyse – piktdžiuga. – Klausiu tik todėl, kad esu tikras, jog tai prieštarauja taisyklėms.

– Nepradėk, – šypsodamasi ir purtydama galvą sako Meisė. – Aš kalbėjau apie Vingo ir apie tai, kaip virtuvės raganos mojuoja lazdelėmis norėdamos...

– Vingo? – jis sustoja laiptų apačioje, o jo lengvą šypseną pakeičia siaubo kupinas žvilgsnis. – Pasakyk, kad šiandien ne Vingo naktis?

Meisė atsidūsta.

– Norėčiau tai galėti.

– Žinai ką? Aš tikrai nesu toks alkanas. – Flintas mėgina atsitraukti. – Manau, aš...

– O, ne. Taip lengvai neišsisuksi, – Meisė perveria ranką jam per alkūnę ir ima jį tempti į priekį. – Jei jau mums teks kentėti, tai ir tau.

Flintas sumurma, bet Meisė jį tempia, nors ir jam pritaria.

Jiedu stumdosi visą likusį kelią, kol galiausiai pasakau:

– Negali būti taip blogai. Aš išgyvenau valstybinių mokyklų valgyklose, kur šaldyto jogurto nebuvo net gerosiomis dienomis.

– O, tai tikrai blogiau, – atsako Meisė.

– Tiesą sakant, daug blogiau, – perspėja mane Flintas.

– Kaip? Kaip iš tikrųjų gali būti blogiau? Tai kas gamina maistą?

Abu pasižiūri į mane vienodais siaubo kupiniais žvilgsniais ir vienu metu atsako:

– Vampyai.

Trečiadienis. Kruvinasis trečiadienis

– **V**ampyrai? – stebiuosi.

Šiek tiek stabteliu pagalvojusi apie tai, ką valgo Džeksonas ir Hadsonas.

– Būtent, – su pasibjaurėjimu atsako Flintas. – Niekada nesužinosiu, kodėl Fosteris nusprendė paskirti vampyrus pavaduoti virtuvės raganas per jų laisvą dieną.

– O kas turėjo pavaduoti? – klausia Mekis eidamas paskui Meisę. – Drakonai? Nuo skrudintų zefyrų mokiniai tik storėja.

– Zefyrai bent jau maistas, – atsako jam Flintas ir su trenksmu atidaręs valgyklos duris gestu parodo man eiti į vidų.

– Kraujo pyragas irgi maistas, – atšauna Mekis. – Arba man taip sakė.

– Kraujo pyragas? – man nervingai suspazmuoja skrandį. Neįsivaizduoju, kas tai, bet skamba siaubingai.

Flintas pašaipiai pažvelgia į Mekį.

– Ką dabar galvoji apie drakonų skrudintus zefyrus, Greise?

– Vakarienei tiktų, jei dar pridėtum pakelį vyšninių *Pop-Tarts*.

Žvilgteliu į valgyklą, norėdama patikrinti, ar vis dar nenukraustytas pusryčių ir pietų užkandžių stalas. Bet, kaip ir per visas kitas vakarienes, jis tuščias.

– Nebus taip blogai, prisiekiu, – sako Mekis, veddamas mus prie laukiančiųjų eilės.

– Kaip galėjau tiek laiko būti Katmerėje ir nežinoti apie Vingo naktį? – stebiuosi, nors dalis mano smegenų vardija kiekvieną kada nors girdėtą patiekalą, kurio sudėtyje yra kraujo, o jų, tiesą sakant, ne tiek ir daug. Kita mano smegenų dalis tyrinėja valgyklą, bandydama pastebėti Džeksoną... arba Hadsoną.

Nežinau, ar jaudinuosi, ar jaučiu palengvėjimą, neradusi nė vieno iš jų.

– Todėl, kad dar niekada nebuvai tiek savaikių iš eilės, – atsako Meisė. – Regis, paskutinį kartą tokią dieną Džeksonas tave maitino takais bibliotekoje.

Mano protas truputį suvirpa nuo minties, kad ta naktis bibliotekoje buvo tik prieš mėnesį. Nuo to laiko tiek daug kas pasikeitė, kad atrodo, lyg tai būtų įvykę prieš kelis mėnesius. Gal net prieš kelerius metus.

– Norėčiau dabar būti bibliotekoje ir valgyti takus, – sumurma Flintas, paimdamas porą padėklų ir ištiesdamas juos man ir Meisei.

Meisė paėmusi atsidūsta.

– Taip, aš irgi.

– Neklausyk jų, – sako man Mekis. – Nėra taip blogai.

– Tu nevalgai, todėl neturi teisės balsuoti, – sako Flintas.

Mekis tik nusijuokia.

– Teisingai. Einu atsigerti, o tada surasiu mums staliuką, – jis mirteli Meisei ir nueina prie didelių oranžinių termosų valgyklos gale.

Eilė trumpesnė nei įprastai – įdomu, kodėl? – ir juda gana greitai, todėl vos po poros minučių atsiduriame prie elegantiško Katmerės bufeto. Paprastai jis būna perpildytas maisto, bet šį vakarą pasiūla gana skurdi. Ir nė vienas patiekalas nėra itin viliojantis.

Net salotų baro nėra, vietoj jo – milžiniškas katilas sriubos, kurioje plaukioja daržovės ir daugybė neatpažįstamų tamsiai rudų gabalėlių.

– Kas tai? – sušnabždu Meisei, kai praeiname pro kelis suaugusius vampyrus, įskaitant Marišę, kuri man šypsosi ir mojuoja.

Mojuoju jai ir aš, bet einu toliau, nes Meisė šnabžda:

– Koaguliuotas kraujas.

Praeiname pro juodą dešrą, apie kurią man net nereikia klausti – mačiau pakankamai britų kulinariinių laidų, kad žinočiau, kas suteikia dešrai išskirtinę spalvą. Ir, tiesą sakant, nemažai žmonių ją mėgsta. Bet nežinau... dėl viso to vampyriško reikalo jaučiuosi labai keistai. Pavyzdžiui, iš kur mums žinoti, kad jie naudoja gyvūnų, o ne žmonių kraują, nes bent jau kai kurie vampyrai mokytojai čia labai senamadiški?

Vien nuo tos minties ima mausti skrandį. Bet priešais mane – didžiulė krūva blynų, ir man dar niekada gyvenime nebuvo taip palengvėję, kad vakarienei valgysiu pusryčių patiekalą. Bent jau kol priėjusi arčiau nepamatau, kad tai nėra paprasti blynai. Jie tikrai tamsiai raudonai violetinės spalvos.

– Pasakyk, kad blynuose iš tikrųjų nėra kraujo, – sakau.

– Į blynus jie tikrai įpila kraujo, – atsako Meisė.

– Tai švediškų receptas, – pasakoja Flintas, – *Blodplättar*. Iš tikrųjų jie labai skanūs, – jis ištiesia ranką ir kelis įsideda į savo lėkštę.

Vampyrai įdėmiai stebi eilę, todėl įsidedu vieną blyną. Akivaizdu, kad jie sunkiai dirbo ruošdami vakarienę, o aš mažiausiai noriu įžeisti kieno nors jausmus. Be to, šaldyto jogurto stotelė – pakeliui prie staliuko...

Apipylusi blyną sirupu ir pripildžiusi dubenėlį vanilinio ir šokoladinio jogurto mišinio bei visų imanomų priedų, per perpildytą valgyklą nuseku paskui Flintą ir Meisę prie Mekio pasirinkto staliuko. Eden ir Gven jau prisijungė, o aš negaliu nesišypsoti perskaičiusi užrašą ant naujausio Eden violetinio bliuzono krūtinės: *For The Hoard**.

Pamačiusi, kad šypsaisi, ji mirkteli, tuoj pat ištiesia ranką ir nuima vyšnią nuo Meisės šaldyto jogurto.

Meisė tik nusijuokia.

– Žinojau, kad taip padarysi, – ji kilsteli ranką ir paima dar vieną vyšnią. – Štai kodėl paėmiau dvi.

Greitai kaip žaibas Eden pastveria ir šią.

– Turėtum žinoti, kad niekada negalima patikėti savo lobio drakonui.

– Ei! – Meisė susiraukia, o kiti juokiasi. Bet vos tik susėdame, į jos dubenėlį įberiu porą vyšnių iš savo dubenėlio. Jei buvimas Katmerėje ko ir išmokė, tai tik to, kad reikia būti pasiruošusiai viskam.

– Geriausia. Pusseserė. Amžinai. – Meisė šypsosi man, ir aš suprantu, kad tai pirmoji tikra jos šypsena nuo tada, kai mirė Ksaveras. Tai priverčia mane šiek tiek lengviau atsikvėpti ir pagalvoti, kad, nors pasakyti *laiminga* būtų per stipru, bet galbūt ji pradeda grįžti bent jau į normalią būseną.

Kol valgau šaldytą jogurtą, aplink mane sklando pokalbiai apie baigiamuosius darbus, egzaminus ir nepažįstamų bendraklasių apkalbos. Stengiuosi būti dėmesinga, bet sunku, kai vis žvalgausi, akimis ieškodama Džeksono ir Hadsono. Žinau, tai juokinga. Prieš pusvalandį savo kambaryje užsiminiau, kad *neturiu kada dėl jų jaudintis*, o dabar negaliu nustoti skenuoti valgyklos, ieškodama vieno iš jų ar abiejų.

Bet nieko negaliu padaryti. Kad ir kaip šiandien viskas būtų nekontroliuojama, negaliu tiesiog įjungti ir išjungti savo jausmų. Aš myliu Džeksoną. Draugauju su Hadsonu. Nerimauju dėl jų abiejų ir turiu žinoti, kad jiems viskas gerai, ypač todėl, jog su nė vienu iš jų neturėjau galimybės pasikalbėti apie viską, kas vyksta.

Įpusėjus valgyti šaldytą jogurtą, valgykloje pasigirsta šurmuly – kaip tik tuo metu, kai man ant kaklo pasišiausia plaukeliai. Žvilgtelėjusi pamatau, kad visi žiūri į kažką už manęs, ir net neatsigręžusi jau žinau, ką pamatysiu.

* Už lobyną! (*angl.*, ši ir kitos pastabos – red. J. N.)

Skaitykite likusius
588 iš **608** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kupinas įtamos. Emocingas. Pavojingai viliojantis.
Ar esu pasiruošusi prarasti viską dėl meilės?

Viskas slysta iš rankų. Mano gyvenimas griūva – magiškas ryšys su Džeksonu nutrauktas, ir tai jį žudo. Vienintelis būdas jį išgelbėti – leisti į beprotišką kelionę, kurioje niekas nėra saugu. Šalia manęs – Hadsonas: paslaptingas, provokuojantis ir pavojingai artimas. Bet ar tai, kas tarp mūsų vyksta, yra tik likimo įtaka... ar kažkas daugiau?

Antgamtinis pasaulis turi savo taisykles ir aš ką tik tapau svarbiausia jo žaidėja. Tuo pat metu vampyrų karalius Kyras pradeda savo žaidimą, o Ordinas braška per siūles. Visų akys nukreiptos į mane – gargolų karalienę. Senos pranašystės ir uždraustos galios – viskas staiga tampa nuožmios kovos įrankiais.

Bet aš nesu pasirengusi paklusti.

Mano rankose – legendinė Karūna. Sprendimas, kurį turėsiu priimti, pakeis ne tik mano ateitį – jis gali pakeisti visą šį pasaulį.

Meilė virsta kova. Magija – išbandymu. Tikrumas – tik iliuzija.

Vienas neteisingas žingsnis – ir viskas baigsis. Viena teisinga auka – ir dar yra vilties.

Reikės priimti sprendimus... ir bijau, ne visi išgyvens.

Nuotrauk. Mayra K Calderón

New York Times ir *USA Today* pripažintų bestselerių autorė **Tracy Wolff** yra vampyrų, drakonų ir viso to, kas vyksta naktį, mylėtoja. Buvusi anglų kalbos dėstytoja, dabar visą savo laiką skiria tamsioms ir romantiškoms istorijoms su kankinamai žaviais herojais ir juos nuginkluoti gebančiomis herojėmis.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-821-6

Grožinė literatūra > Fantastinis meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS